

[Arbejdsministeren.]

indsats til fremme af samarbejdet ikke blot centralt, men også lokalt. I denne forbindelse vil jeg også gerne pege på bestemmelsen i forslaget § 3, stk. 1, hvorefter de offentlige arbejdsanvisningskontorer hver inden for sit område står til rådighed med bistand ved tilrettelægning og gennemførelse af erhvervsorientering, herunder den erhvervsorientering, som skal finde sted som led i skolens undervisning. Der tænkes her ved bl. a. på sådanne opgaver som fremskaffelse af oplysningsmateriale, film og billedbånd og f. eks. bistand ved tilrettelæggelse af virksomhedsbesøg og erhvervspraktik.

I forbindelse hermed vil jeg gerne i kortshed knytte nogle bemærkninger til de bestemmelser om erhvervsvejledernes ansættelses- og uddannelsesforhold, der findes i henholdsvis lovforslagets § 3, stk. 2, og § 5, stk. 2. De nuværende erhvervsvejledere er for langt de flestes vedkommende ansat på deltid — hovedsagelig deltidsansatte lærere. Den udvikling, som erhvervsvejledningsarbejdet har gennemløbet siden erhvervsvejledningslovens vedtagelse i rigsdagssamlingen 1952-53, har nødvendiggjort, at der ved nogle arbejdsanvisningskontorer har måttet ansættes flere deltids erhvervsvejledere for at klare arbejdsopgaverne. Når hertil kommer, at der må ventes et stigende behov for erhvervsvejledning, vil den nuværende ordning med deltidsansatte erhvervsvejledere ikke være fyldestgørende i det lange løb. Som anført i bemærkningerne til lovforslagets § 3 bygger forslaget da også på den forudsætning, at den hidtidige ordning afløses af en ordning med overvejende heltidsansatte erhvervsvejledere. Herved opnås bedre mulighed for at tilrettelægge en mere systematisk uddannelse af erhvervsvejlederne og derved også større mulighed for at knytte egnede folk, f. eks. fra det praktiske erhvervsliv, til erhvervsvejledningen. Det siger sig selv, at overgangen til en ordning med overvejende heltidsansatte bør gennemføres gradvis, afpasset efter det lokale behov og med tilbørlig hensyntagen til de medarbejdere, hvis arbejde erhvervsvejledningen ved den offentlige arbejdsanvisning nu i en årrække har draget nytte af.

Endelig vil jeg gerne fremhæve, at det foreliggende lovforslag, således som det

også vil være fremgået af det allerede anførte, i sin helhed må ses som en umiddelbar videreførelse af 1953-loven med en tilpasning til den ændring i forudsætningerne, som har fundet sted ved gennemførelsen af bestemmelserne om erhvervsorientering i skolelovene af 1958, og med sigte på en intensivning af erhvervsvejledningsarbejdet, således som de øgede krav om en rigtig indpasning af arbejdskraften på arbejdslivets forskellige felter kræver det.

Arbejdsministeriet regner med, at den nødvendige udbygning af den offentlige arbejdsanvisnings virksomhed med erhvervsvejledning kvantitativt såvel som kvalitativt vil medføre en merudgift for statskassen på ca. 700 000 kr. årlig i de nærmest kommende år.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om fremme af udbyttedeling og oprettelse af sociale fonde*.

Den foreslåede lovændring går ganske kort ud på, at bestemmelsen om lovens revision i folketingsåret 1960-61 udgår, således at loven forbliver gældende uden indholdsmæssige ændringer, indtil der måtte blive taget initiativ til en revision.

Loven blev gennemført i 1957 med det formål at fremme samarbejdet og den fælles økonomiske interesse mellem virksomhedernes ledelse og medarbejderne. Den bygger på frivillighedens grund, idet statens indsats efter loven alene består i at lette og opmuntre til gennemførelse af frivillige ordninger gennem et nævn — udbyttedelingsnævnet — der skal virke for indførelse af udbyttedelingsordninger i forbindelse med oprettelse af sociale fonde eller udvidelse af bestående ordninger. Nævnet skal således virke som et oplysende og vejledende organ, ligesom det skal opfordre virksomhederne til gennemførelse af sådanne ordninger og bistå dem ved disses gennemførelse.

Udbyttedelingsordninger og sociale fonde, som vi kender dem her i landet, er kendetegnet ved, at virksomheder, der har økonomiske muligheder derfor, yder deres medarbejdere mere, end virksomheden er forpligtet til gennem kollektive overenskom-